

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№10(217)---

Бог є і в Ньому та через Нього –
завжди є вихід навіть у найбільш
безнадійних обставинах, –
Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в п'ятницю неділю після П'ятидесятниці

*Дорогі брати і сестри! Слава
Ісусу Христу!*

Цього недільного дня бажаю привернути нашу увагу до слів апостола Павла з Другого послання до Коринфян: «Нас звідусіль тиснуть, але ми не стиснені; ми в безвихідних обставинах, але не втрачаемо надії; нас гонять, але ми не покинуті; повалені, але не погублені. Завжди мертвість Господа Ісуса носимо в тілі, щоб і життя Ісусове відкрилося в тілі нашему» (2 Кор. 4:8-10).

Господь, створивши людину на образ Свій, дав нам численні дарування. Розум, здатний до пізнання видимого світу й духовних істин, свободна воля, яка виявляється в наших діях, почуття, через які розкривається для нас весь обшир, краса і гармонія творіння – все це дане нам Богом як дар, щоби ми повною мірою могли довершуватися і досягати блаженства. Тому важливо нам усвідомлювати дві істини: першу – що ми не самі собою існуємо в цьому світі, але завдяки Богові; другу, пов’язану з нею – що дари, які ми маємо від Творця, дані Ним з певною метою, а саме – щоби ми перебували в любові, примножували добро і досягали блага.

В чому полягає важливість цих істин? В тому, що вони спонукають нас до усвідомлення мети нашого буття, а через таке усвідомлення – спонукають йти до цієї мети вірним шляхом.

Як багато плодів людського розуму й праці ми бачмо навколо себе. Досягнення наукової думки та технічного прогресу вражаютъ нас, але дуже швидко те, що попередніми поколіннями уявлялося лише як фантазія – входить у реальність щоденного життя. Але хіба все це

виникло саме собою? Хіба розумно буде уявити, що з хаотичного і випадкового сполучення земних елементів могла сама собою виникнути будівля цього храму? Чи самі собою з’явилися ікони, мозаїчні та написані? Чи ті засоби віддалого спілкування, завдяки яким зображення і звук з цього місця передається на великі відстані і бачити та чути це богослужіння може людина, яка перебуває навіть на іншому боці земної кулі – хіба все це лише плід випадку і хаотичного єднання різних елементів?

Кожна розумна людина скаже, що різноманітні речі, які ми бачимо навколо – плід розуму та праці людини. Архітектори та будівельники спричинилися до того, що постав цей храм. Талант художників і митців створив ці іконописні зображення. Плід досліджень, винаходів, технічного прогресу і праці багатьох людей створив мікрофони та камери, засоби поширення звуку та зображення і їхнього відтворення. За всім цим стоять люди, праця їхнього розуму та рук. Але хіба ці речі, дивовижні, наповнені мудростю і копіткою працею – не здаватимуться малою піщинкою у порівнянні з усією величчю природи, з усім різноманіттям світу навколо нас, видимого для ока і тим більше – невидимого?

То коли ми визнаємо, що хаос сам собою не може породити будівлю чи якусь річ, і що у речей є ті, хто задумав їх та виготовив, то чому багато є людей, які вірять, що всесвіт і людина з’явилися саме так: з хаосу і випадково, без задуму і без Творця? Цей Михайлівський собор у своїй історії пережив знищення через вибух – у 1937 році його висадили в повітря. Яким був наслідок цього великого вибуху? Став цей храм кращим або більш упорядкованим, чи навпаки – вибух перетворив величну будівлю в хаотичну купу будівельного брухту, битої цегли та зруйнованих

конструкцій? То якщо цей малий шматочок видимого світу вибух привів від упорядкованості до хаосу, то як же слід вірити тому, ніби весь світ, усе, що навколо – постало у своїй різноманітності та упорядкованості саме внаслідок так званого «великого вибуху» і як підсумок хаотичного сполучення елементів?

Якщо життя наше саме складається з випадковостей і є плодом випадкового збігу обставин – то воно не має значення та сенсу. Власне, до такого висновку приходили ще людські мудреці давнини, обмірковуючи чому що вони бачать навколо себе. «Бачив я всі діла, які чиняться під сонцем, і ось, усе – суєта і томління духу!» (Еккл. 1:14) – так премудрий цар Соломон описує почуття людини від подібних роздумів. Якщо немає Бога, якщо ми – не особливі творіння Його, якщо душа наша не безсмертна і не існує для людини вічного життя, то все чим займаються люди, все, що вони цінують – суєта, беззмістовна круговерть.

«Ми живемо заради задоволення» – так багато хто думає, але і на це міркування відповідає Соломон: «Не насититься око зором, не наповниться вухо слуханням» (Еккл. 1:8). Тобто, скільки би не шукала задоволення людина – ні в чому з речей світу цього вона не знаходить заспокоєння.

Хтось мріє придбати нову річ, але коли вже має її – то хіба заспокоюється цим? Відразу виникає думка, що може бути щось краще, і те, що вже є – не приносить такого задоволення, яким воно уявлялося в мріях. Хтось шукає задоволення у емоціях – але це теж минає, як вчорашній день і торішній сніг.

Усвідомлення того, що ми не виникли самі собою, але життя дане нам Богом і воно має визначену Творцем мету – лише це знання здатне вивести нас із суєтної круговерті, оберегти як від гордині життєвої в час успіху, так і від зневіри й розпачу в час бід. «Ми в безвихідних обставинах, але не

втрачаємо надії» – так апостол Павло говорить не тому, що сподівається на краще лише від приходу завтрашнього дня, але тому що знає: Бог є і в Ньому та через Нього – завжди є вихід навіть у найбільш безнадійних обставинах. «Ми не покинуті» – свідчить апостол, ми не самотні, адже маємо турботливого і люблячого Небесного Отця, Який піклується про нас, спрямовує нас до кращого, застерігає і оберігає від зла.

Розум і досвід вказують нам на те, що у світу є Творець, що постав він не внаслідок вибуху, але завдяки творчому задуму і його здійсненню. Відтак мета наша – пізнати волю Божу і через її здійснення досягати блага.

Перешкодою для нас на цьому шляху стоять гріх і зло, які увійшли у світ цей через гординю. Бо людина, отримавши від Господа дар життя і отримавши знання щодо волі Творця, у виконанні якої мало відбуватися її зростання у довершеності – захотіла сама стати «богом без Бога». Відступивши від Бога, людина внесла у світ цей тління, розпад і смерть, бо якщо без догляду і піклування людського навіть речі світу цього руйнуються і занепадають, то тим більше світ, якщо віддаляється від Бога – не може зберегти сам собою цілісність та порядок.

Тож, дорогі брати і сестри, бажаю всім нам пам'ятати про те, що і ми самі, і весь світ існують не самі собою, але сотворені Богом для благої мети, а досягнути цієї мети ми можемо через пізнання волі Творця та її виконання. У найбільш узагальненому вигляді ця воля і дороговказ до блаженного буття вміщається в одне слово, у двоєдину найбільшу заповідь: «Полюби!» – полюби Бога більше за все і полюби близьнього, як самого себе. Полюбити означає не замикатися в бутті для самих себе, але жертовно розділяти своє буття з іншими.

Амінь.

Митрополит Епіфаній зустрівся з делегацією зі США

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній зустрівся з делегацією зі Сполучених Штатів Америки, до складу якої увійшли лідери місцевих громад Нью-Йорку та представники Асамблеї світових діаспор, які прибули на вшанування 80-х роковин трагедії Бабиного Яру.

pomisna.info

pomisna.

pomisna.

У зустрічі також взяв участь заступник голови Управління зовнішніх церковних зв'язків архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій.

Перед початком зустрічі архієпископ Євстратій з гостями вшанували пам'ять полеглих захисників України та жертв Голодомору поклавши квіти та запалені лампадки до меморіалів біля Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря. Під час спілкування у залі засідань Вченої ради Київської православної богословської академії Предстоятель ПЦУ звернувся до гостей зі словом та обговорив з ними розвиток релігійної свободи в Україні, діяльність Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та низку інших питань.

p o m i s n a . i n f o

"Новини"

Освячення Меморіалу воїнам-киянам, які полягли захищаючи Україну

Блаженний Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 7 жовтня 2021 року звершив в столиці освячення Меморіалу, спорудженого в пам'ять про киян, які віддали своє життя захищаючи цілісність і незалежність України.

За богослужінням молилися українські воїни, рідні полеглих геройів та небайдужі містяни. На завершення відправи Предстоятель помісної Української Православної Церкви звернувся до присутніх зі словом.

«Ми звершили освячення цього місця і пам'ятного знаку, щоби зберігати пам'ять про тих, хто віддав своє життя за Україну. Вони захищали свої родини, свій народ і свою Батьківщину. Їхній подвиг буде жити у майбутньому та надихатиме усіх нас. А ми завжди будемо вдячні їм і підноситимемо за них молитву до Бога. Адже наша пам'ять, вдячність і любов виражається не лише у спорудженні рукотворних меморіалів, а особливо у молитві. Тож і сьогодні ми молимося, щоби Всемилостивий Господь упокоїв душі полеглих геройів, а тим, які зараз продовжують захищати Україну, подав здоров'я, наснагу і сили, для здобуття перемоги над гріхом та агресором», – зокрема зазначив Його Блаженство.

pomisi
romoinsna.infon

Предстоятель взяв участь у презентації книги «Українська державність: історико-правничі нариси»

Блаженний Митрополит

Епіфаній 11 жовтня 2021 року взяв участь у загальнонаціональній презентації видання «Українська державність: історико-правничі нариси», яка відбулася у тисячолітній святині Православної Церкви – Соборі святої Софії Київської.

Предстоятеля помісної Української Православної Церкви супроводжували ректор Кіївської православної богословської академії протоієрей Олександр Трофимлюк та проректор з наукової роботи КПБА протоієрей Віталій Клос.

Презентації проводив керівник проекту, голова Всеукраїнської правозахисної організації «Меморіал» імені Василя Стуса Степан Кубів. До заходу долучився Голова Верховної Ради України Руслан

Стефанчук.

Звертаючись до учасників заходу Його Блаженство зазначив, що непересічне значення цієї книги полягає у висвітленні об'єктивної історії нашої державності, яку ми повинні знати, щоби вивчивши й проаналізувавши пройдений шлях не повторювати помилок минулого.

Предстоятель також сказав про важливість єдності в процесі розбудови Держави і єдиної Церкви, адже без цього ми не здобудемо країну, про яку мріяли наші предки і яку ми зможемо достойно передати нашим нащадкам.

Окрім того, Митрополит Епіфаній відзначив церковними нагородами осіб, які долучилися до створення цього унікального видання.

ромисна.инфо

"Адреси доброти"

ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

Наши постійні читачі знають про основні проекти редакції на поточний час. Найперше це допомога нашим захисникам на Донбасі, як морально-психологічного характеру так і доставка на фронт харчів, медикаментів тощо. А ще мас-медійна робота на патріотичній ниві, турбота про родини воїнів ЗСУ та дітей-сиріт тощо.

Ми схвилювані доброчинністю *н. Леоніда Якобчука (Union, N.J.)*, котрий нині докладає зусиль для підготовки книги "Пізнайте правду і правда визволить вас!" за матеріалами рубрики «Християнська сторінка», що виходить на шпальтах нашого щомісячника та запису її у аудіоформаті.

Наши постійні читачі знають що кожного року редакція з Вашею допомогою готує в дніпровському сиротинці «Українське Різдво». А тому закликаємо не зраджувати нашій спільній традиції і цього разу порадувати обділених долею дітей на цей величний християнський празник.

Влас . інформ

"Проповідь"

Символ смирення, Покров, стає знаком непереможного і незборимого божественного захисту, – Митрополит Епіфаній

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія на свято Покрова
Пресвятої Богородиці
Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!*

Всіх вас сердечно вітаю зі святом Покрова Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії, а також із Днем захисників України.

Вшанування Покрова Богородиці має подвійне походження – історичне та богословське. Історія встановлення свята пов’язана з подією чудесного визволення Константинополя від нашестя ворогів, а внутрішній зміст шанування Покрова Богородиці походить від богословського

осмислення подвигу молитви та смирення Пречистої Діви Марії.

З передання відомо, що особливе явлення Божої Матері сталося у Влахернському храмі Царгорода під час Всенічного бдіння, «о четвертій годині ночі», тобто за чотири години після заходу сонця, що означає приблизно 11-ту годину вечора за нашим ліком часу. Явлення це побачили святий Андрій Юрідивий та його ученик Епіфаній.

Як розповідається у житії святого Андрія, він разом з великою кількістю народу перебував на молитві у Влахернському храмі, знаменитому тим, що в ньому зберігалася Риза Пресвятої Богородиці, а тому він вважався головним Богородичним храмом столиці Східної Римської імперії. Спонуканням до такого велелюдного зібрання було те, що Царгород опинився перед загрозою раптового нападу ворогів у той час, коли військо перебувало у поході. Відтак місто виявилося фактично беззахисним перед супротивниками і єдиною надією залишалося уповання на милість Божу і заступництво святих. Наприкінці Всенічного бдіння Андрій Юрідивий побачив величне видіння – від вівтарної частини храму на висоті явилася Божа Матір, Яку обабіч супроводили

святі пророк Іоан Предтеча, Її родич, та апостол Іоан Богослов, названий Її сином, а також сонми ангелів та святих. Пречиста Діва довго молилася зі слізами, а потім зняла зі Своєї голови мафорій чи омофор, тобто верхнє покривало, і розпростерла його над народом. Від цього покрову виходило сяйво, подібне до сяйва сонячного та сполоху блискавки.

Святий Андрій був вражений видінням та спитав ученика свого Епіфанія: «Чи бачиш, брате, Царицю і Владичицю всіх, Яка молиться за весь світ?» «Бачу, святий отче, і вжахаюся» – відповів учень. Після цього Богородиця у видінні відійшла, але святий Андрій відчув, що особлива сила божественної благодаті, яка супроводжувала подію, залишалася над молільниками.

Невдовзі вороги відступили від Константинополя, бувши вражені та налякані бурею, яка раптово здійнялася на морі та розбила і розкидала багато їхніх кораблів. Відтак місто, хоча і без допомоги війська, завдяки заступництву Пресвятої Діви було врятоване.

З Царгороду шанування заступництва Богородиці та прославлення Її чесного Покрова поширилося на Київську державу в часи після Хрещення Руси, а встановлення особливого святкування в наших землях дослідники пов'язують з іменем великого князя Київського Володимира Мономаха та Печерським монастирем.

Від того давнього часу свято Покрова Богородиці, в якому Вона прославляється як незмінна тепла молитвениця за вірних та весь світ, а також як заступниця і захисниця, до Якої за допомогою звертаються всі

потребуючі, міцно утвердилося в нашій Церкві Руси-України. З особливою повагою до нього ставилися українські козаки, маючи завжди на Січі головним своїм храмом Покровську церкву. Відтак в українській церковній та суспільній традиції шанування Богородиці-Захисниці переплелося з пошаною до козаків, як борців за свободу і віру православну. Цей зв'язок видимим чином відобразився у особливому типі ікон свята, який названо «Козацька Покрова», де під розпростертим омофором Пречистої Діви зображуються схилені у молитві ієархи, гетьмани та козаки. Бурені події боротьби за свободу України, якими було наповнене ХХ століття, оновили цей історичний і духовний зв'язок з давньою княжою Київською державою та козацькою Україною. Через шанування Покрову Богородиці борці за Українську самостійну соборну державу стверджували спадкоємність своєї справи із попередніми поколіннями та відданість українських патріотів Церкві Христовій, на противагу войовничим атеїстам-більшовикам та неоязичникам-нацистам. А з початком неоголошеної, але цілком реальної, хоча і гібридної війни Росії проти України, образ Богородиці-Захисниці, Її святий Покров, та глибока історична традиція його пошанування нашим народом, набули новогозвучання.

Саме тому на день Покрова Пресвятої Богородиці було встановлене і державне свято на честь захисників та захисниць України – як усіх тих, хто в різні епохи боронив землю і державу нашу від чужинців, так особливо наших воїнів, добровольців, ветеранів і волонтерів

які зараз обороняють Батьківщину від російського агресора.

Дорогі брати і сестри!

Зробивши огляд історичних подій, пов'язаних зі святом, переїдемо до роздумів над тим, яких духовних істин воно може нас навчити.

Ми часто, майже за кожним богослужінням, співаємо кондак Богородиці, який починається словами «Непереможній Воєводі...», або слов'янською мовою «Взбранной Воєводі...». Цим ми засвідчуємо шанування Божої Матері як войовничої провідниці для святих і всіх вірних. Вона, як звитяжний воїн та хоробрий воєначальник, іде попереду в боротьбі зі злом, Своїм прикладом та молитвою надихаючи всіх, хто вшановує її.

Але якщо сила воїнів є у тілесній міцності та у зброї, яку вони мають, то сила і звитяга Пречистої Діви походить від її смирення перед Богом. І саме як символ смирення ми бачимо її чесний омофор, Покров з її голови, який став незборимим щитом, що захищає вірних.

Чи можна уявити собі щось більш невідповідне для захисту від стріл і мечів, для використання в якості щита, ніж покривало з голови Діви? Воно не має ані міцності, ані здатності самою собою зупинити зброю. Однак з Писання ми знаємо, що покривання голови, особливо для жінок, віддавна було символом скромності, стриманості та смирення. І Пречиста Діва, добровільно присвятивши всю Себе служінню Богові, виконанню Його волі, через упокорення і терпіння, через подолання душевних страждань, подібних до меча, який пробиває тіло – досягла перемоги. І як Матір Сина Божого, як співслужительниця нашого спасіння, Діва Марія досягла найвищої святості, тому і шанується, як чесніша від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів. Тож коли ми шануємо Покров Пресвятої Богородиці, тим самим прославляємо ми переможне смирення, спасительне упокорення перед Богом, сила Якого «виявляється в немочі» (2 Кор.12:9). А символ смирення, Покров, стає знаком непереможного і незборимого божественного захисту. Пам'ятаєте розповідь Писання, як Господь готував Гедеона до боротьби з мадіанитянами, наказавши відібрati мале число воїнів для битви, щоби коли досягнуть вони перемоги, то не могли

не могли сказати, що здобули її завдяки власній силі чи перевазі? Так само Бог зміцнив юнака Давида, який одним ударом із пращі повалив могутнього Голіафа, що видається для всіх нездоланим.

Отак і Діва Марія через видіння у Влахенському храмі надихнула вірних, показуючи, що і безсилий здатний перемагати, і нечисленні – протистояти великому війську, коли вони покладаються на Бога. І Сама Пресвята Владичиця показала приклад, що нам слід робити задля перемоги над видимими і невидимими ворогами – молитися Богові. Бо у видінні, яке бачив святий Андрій, Христа ради юродивий, Пречиста Діва явилася у храмі, в час богослужіння та Сама довго зі слозами молилася Богові, і лише після цього простерла Свій омофор над вірними. Тож і нас цей приклад навчає не занедбувати молитву та богослужіння, знаючи, яку велику силу вони мають і яку виняткову духовну користь приносять.

«Одні хваляться колісницями, інші кіньми, а ми хвалимося іменем Господа Бога нашого. Вони хитаються й падають, а ми стоїмо твердо» (Пс. 19:8-9) – такі слова Псалмоспівця нехай стверджують нас, дорогі брати і сестри, у смиренні перед Богом, у молитві та у надії на заступництво Пресвятої Богородиці. І якими б сильними не здавалися вороги добра і правди – вони неодмінно будуть переможені. Бо над тими, хто захищає істину, завжди простертий Покров Божої Матері, Яка не перестає молитися за всіх, хто потребує захисту та заступництва.

І ми, дорогі брати і сестри, усвідомлюючи нашу неміч, перебуваючи у скорботі і випробуваннях війни через нашестя чужинців на нашу землю, маючи надію на божественний благодатний захист, з розчуленим серцем і вірою будемо повторювати молитву до Пречистої Діви: «Радуйся, радосте наша, покрий нас від усякого зла чесним Твоїм омофором!»

*Пресвята Богородице,
допомагай нам! Пресвята
Владичице, просвіти нас
світлом Сина Твого і спаси нас!
Амінь.*

“Н о в и н и ”

Митрополит Епіфаній зустрівся з Головнокомандувачем ЗСУ

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 28 жовтня 2021 року зустрівся у своїй резиденції - Митрополичому домі з Головнокомандувачем Збройних Сил України генерал-лейтенантом Валерієм Залужним.

У зустрічі також взяли участь протоієрей Петро Ландвітович та український політик Тарас Довгий. Під час спілкування сторони обговорили актуальну ситуацію в зоні проведення операції Об'єднаних сил та в тимчасово окупованому Криму, проекту Закону про Службу військового капеланства, психологічну підтримку ветеранів й низку інших питань, які становлять предмет спільногого зацікавлення.

Згодом до зустрічі долучилися родичі полеглих українських воїнів та протоієрей Андрій Любунь, які розповіли про щорічну Всеукраїнську прощу за загиблими у російсько-українській війні, що проходить в селі Лішня на Тернопільщині. Okрім того, йшлося про проблеми із розбудовою місцевого меморіального комплексу.

р о м і с н а . i n f o

"Н о в и н и "

В очах Божих не має значення зовнішній розмір жертовності, бо Господь дивиться не на зовнішнє, але бачить істинну сутність, – Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита

*Київського і всієї України Епіфанія у
вісімнадцятому неділю після П'ятидесятниці*

*Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!*

Цього недільного дня маємо нагоду поміркувати над словами апостола Павла з Другого послання до Коринфян: «Зайва річ писати вам про допомогу святым, [...] При цьому скажу: хто сіє скupo, той скupo і пожне, а хто сіє щедро, той щедро і пожне. Кожен приділяй з ласки серця, не з гіркотою і не з примусом, бо хто дає доброзичливо, того любить Бог» (2 Кор. 9:1,6-7).

Цими словами апостол закликає не лише християн Коринфу бути жертовними, але дає настанову для всіх нас. Бо написане у його Посланні до Євреїв, до Солунян чи до Римлян очевидно ж не стосується лише їх самих. Кожне послання апостола Павла хоча і має визначеного адресата, але стосується всіх християн. Бо ці послання є невід'ємною частиною Нового Завіту, є Священим Писанням, є Божественным Одкровенням. І як такі, їх належить християнам читати, вивчати та виконувати настанови, в них викладені.

Бо нажаль є серед вірних деякі, хто або через нерозуміння, або навпаки – через зарозумілість, думають, що апостольські послання мають якусь нижчу цінність чи значення, ніж інші книги Нового Завіту. І коли у поясненнях і проповіді Церква посилається на писання апостолів, то такі критики кажуть, що це слова не Христові, а лише слова якогось з апостолів. На такі думки ми маємо тверде свідчення в словах самого Павла: «Сповіщаю ж вам, браття, що Євангеліє, яке я благовістив, не є людське; бо я прийняв його і навчився не від людини, а через одкровення Ісуса Христа» (Гал. 1:11-12).

Всім нам відомо, що є чотири книги Євангелій – від апостолів Матфея, Марка, Луки та Іоана, які були свідками подій земного життя Спасителя і описали їх за натхненням Духа Святого. Савл, як іменувався до свого навернення апостол Павло, не був тоді учеником Христовим, навіть більше – він був гонителем перших християн. Однак після навернення Господь таємничо відкрив Павлу пізнання істини і зробив великим благовісником. І хоча він не написав книги, яка би мала у своїй назві слово «Євангеліє», але його послання, як і соборні послання інших апостолів, а також книга апостольських Діянь та Одкровення Іоана Богослова, складають невід'ємну частину Євангелія, складають Новий Завіт. Це є істина, засвідчена соборною вірою Церкви та утверждена канонами. Тому коли ми читаемо якісь настанови у апостольських посланнях, які торкаються як віровчення, так і практичного життя Церкви чи окремих християн, – то все це ми маємо приймати і виконувати так само, як і настанови Христові, написані у Євангеліях. Бо хоча послання були написані апостолами, але зміст цих новозавітних книг є натхненим від Духа Святого. Тому апостол Павло і застерігає: «Коли б навіть ми або ангел з неба став благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде анафема. Як ми раніше казали, так і тепер ще говорю: хто благовістить вам не те, що ви прийняли, нехай буде анафема» (Гал. 1:8-9).

Отже ніхто з християн не повинен словами апостольської проповіді й настанов, бо вони є словами Євангелія, словами Божого закону, про які Сам Господь свідчить: «Істинно кажу вам: доки існуватимуть небо і земля, жодна йота чи жодна риска не перейде із закону, поки не здійсниться все. Отже, якщо хто порушить одну з цих заповідей найменших і навчить того людей, той найменшим назветься в Царстві Небесному; а хто виконає і навчить, той великим назветься в Царстві Небесному» (Мф. 5:18-19).

Тому нам, дорогі брати і сестри, належить читати і вивчати не лише чотири книги Євангелій, але весь Новий Завіт. Нам належить приймати настанови, які виклали у своїх посланнях апостоли, не просто як думки якихось мудреців, або навіть так, як ми приймаємо книги богословів, вчителів Церкви, святих і подвижників, але приймати як саме слово Боже. Такий наш обов'язок підкреслюється і устроєм богослужіння, бо як ви всі добра знаєте, читання апостольських повчань і настанов є частиною служіння Божественної літургії.

Отже, розуміючи, що слова апостола Павла про щедрість і жертвовність, з яких ми почали наші роздуми, стосуються не лише Коринфян, але і всіх нас, більш докладно зупинимося саме на них.

«Хто дає доброзичливо, того любить Бог» – каже апостол. Чому Бог любить жертвовних? Тому, що людина, яка щиро і доброзичливо жертвує щось від свого для потреб інших, тим самим наділі засвідчує любов, яка є основою духовного життя і головною з Божих заповідей. Як підтвердження цієї думки можемо навести також слова Самого Спасителя, які передає апостол Павло, про що читаемо в книзі Діянь: «Треба підтримувати слабких і пам'ятати слово Господа Ісуса, бо Він Сам сказав: "Блаженніше давати, ніж приймати"» (Діян. 20:35).

І ще раз повторимо ці слова Христові: «Блаженніше давати, ніж приймати». Чому? Бо той, хто приймає милостиню – робить це через свою потребу в допомозі. А хто подає допомогу – той не має для цього ніякої іншої потреби, як тільки бажання виявити свою любов до близьких і до Бога.

Адже хто дає милостиню близьньому, той, як ми знаємо зі слів Христових, Самому Сину Божому служить в потребі. «Істинно кажу вам:

ому з цих братів Моїх менших, Мені зробили» (Мф. 25:40) – так свідчить Господь Ісус Христос про справи милосердя, зроблені для близьких, і за них, а точніше – за любов, яка в них виявляється, обіцяє велику винагороду – вічне блаженне життя в Царстві Небесному. Знаючи про таку велику ціну, яку має в очах Божих милосердя і благодійність, апостол Павло і попереджає нас: «Хто сіє скupo, той скupo і пожне, а хто сіє щедро, той щедро і пожне». Тобто, хто може дати багато, а дає мало чи не дає нічого – той нехай не сподівається на великі плоди своїх справ.

При цих словах у нас може виникнути питання: а що робити тим, хто сам є бідним? Хіба вони, бувши самі позбавлені достатку благ земних, не можуть успадкувати обіцяне для праведників вічне життя? Слід відзначити, що такі думки панували серед книжників та фарисеїв – вони вважали, що багата людина з більшою легкістю може досягнути праведності, бо здатна від багатства свого більше жертвувати і більше робити добрих справ. Саме тому апостоли і здивувалися, коли Спаситель сказав, що багатому спасатися важче, бо багатство для нього є спокусою. Насправді в очах Божих не має значення зовнішній розмір жертвовності, бо Господь дивиться не на зовнішнє, але бачить істинну сутність. Це добре показав Спаситель на прикладі вдовиці, яка поклала у церковну скарбницю лише дві лепти, тобто дві найдрібніші монети. Її пожертву Син Божий оцінив як найбільшу, бо інші давали лише певну частину від свого багатства, а вдowiця від серця віддала для Бога все, що мала. Тому будь-яка допомога, яку ми можемо надати, щоби полегшити життєві обставини близьких, навіть якщо це і кухоль води, даний спраглому, навіть якщо це шматок хліба чи кілька гривень – не залишиться без нагороди від Господа. Водночас ми маємо вагоме застереження від Бога: «Не творіть милостині вашої перед людьми для того, щоб вони бачили вас: інакше не буде вам нагороди від Отця вашого Небесного. Отже, коли твориш милостиню, не сурми перед собою, як роблять лицеміри в синагогах і на вулицях, щоб прославляли їх люди. Істинно кажу вам: вони вже мають нагороду свою. У тебе ж, як твориш милостиню, нехай ліва рука твоя не знає, що робить правиця твоя» (Мф. 6:1-3). Тобто милосердя наше не повинно бути показним,

демонстративним. Воно не повинно ані зовнішньо, ані навіть в думці нашій бути спрямоване на те, щоби отримати похвалу від людей.

Бо так само, як за одну роботу не платять двічі платню, так і нагороду за добре справи людина має лише одну. Якщо хто робить добре справи заради слави від людей – такі вже мають свою винагороду в цій славі. Але цінуючи людську швидкоплинну славу, вони втрачають справді цінну нагороду – ту, яку у вічності Бог обіцяє щирим жертводавцям.

Тож, дорогі брати і сестри, бажаю всім нам, за настановою апостольською, сіяти добре справи щедро, а не скupo, бути милосердними і жертвовими, як навчає нас Писання. Щоби в час Страшного Суду нам почути від Христа не слова осудження, але слова радісні: «Прийдіть, благословені Отця Мого, успадкуйте Царство, уготоване вам від створення світу. Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглим був, і ви напоїли Мене; був подорожнім, і ви прийняли Мене» (Мф. 25:34-35). Амінь.

”Найбільший виклик перед лицем страху – це залишитися людьми, які керуються цінностями добра, гідності, любові

Митрополит
Епіфаній

==== Молитви за життя ===

*Володіючи благодаттю
Бога, Ти, милостивий
цілитель, здатний
поставити на ноги (ім'я
хворого) і прогнати
недугу і заразу всяку
геть від раба Божого.
Прославляємо життя
Твою, і діла Твої, і
допомога Твою. В ім'я
Отеця, і Сина, і Святого
Духа. Амінь*

РЕКЛАМА

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 - В Україну: 30-40 днів
 - В Москву: 30-40 днів
 - В Ст. Петербург: 35-45 днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

MICT **MEEST**

Marketing and design by [imaginestudio.com](#)

Редактує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:
У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge,
Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюллетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000